De Schoonste

Nr 159

3 f.

Avonturen aan het Front

door Kapitein Domingo

Uitgaven C. Bracke & Zoon, Zele.

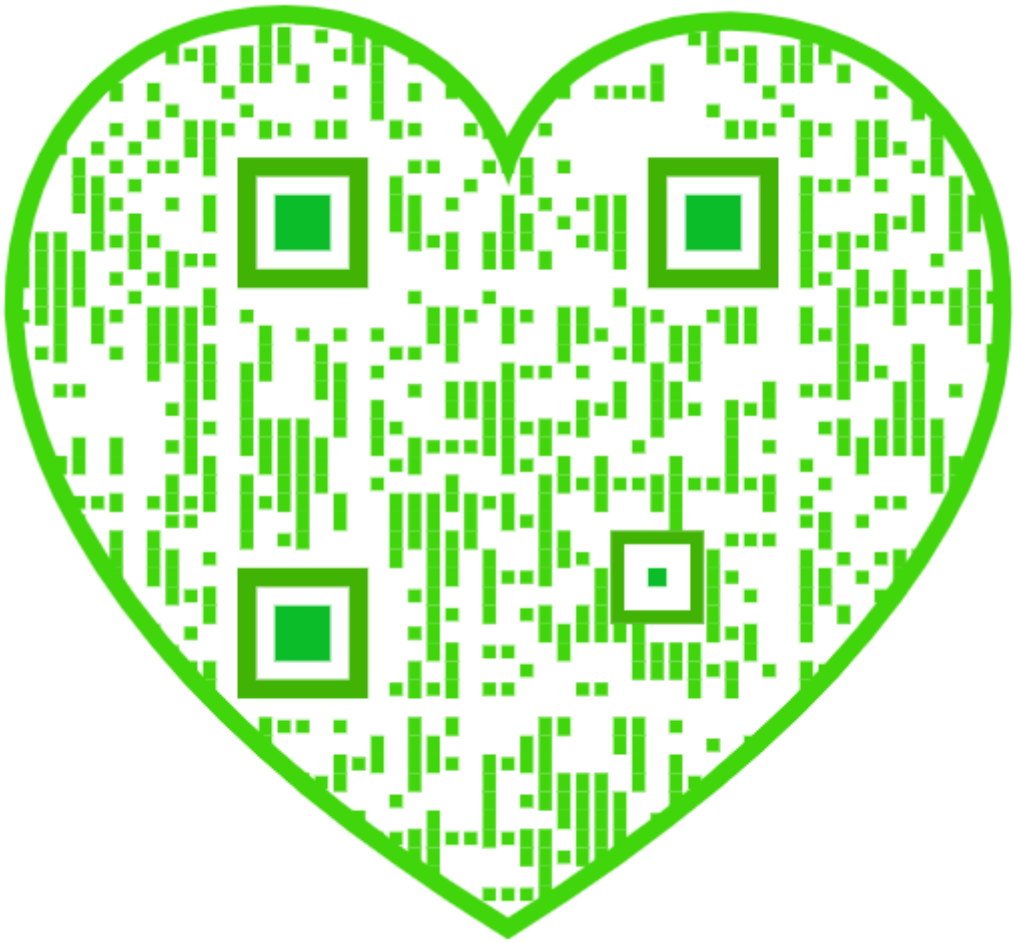

Kapitein Domingo spreekt tot U:

Beste Vrienden,

Tot hiertoe hebben wij weinig gelegenheid gehad in aanraking te komen.

Korte voorwoordjes, een groot aantal individueele antwoorden, maar dit is niet voldoende. Eindelijk is het oogenblik gekomen, tegenover elkander te staan.

Een oud spreekwoord zegt : «Aan den voet van den muur erkend men den metser».

Ziehier, den eersten muur is gemetst. De eerste fundamenten staan er, de andere zullen volgen en weldra gaat het heele gebouw rijzen. Maar, ik verwacht dat u onomkoopbare en onmeedoogende rechters zult zijn, zooals het tusschen ons moet geschieden. Twijfel er niet aan, ons lang — en dadelijk — te schrijven. Zeg ons wat uwe indruk was over onze personnages, hun taal en hun optreden.

Ik weet dat ik een zware taak overneem en, vooral, hoe moeilijk het me valt. Gelukkiglijk beschik ik over een sterken wil en harden lust, uw vriend te worden, alsook uw vertrouweling en uw raadgever.

Nochtans neem ik de vrijheid U te zeggen, dat uw kritiek constructief moet zijn en dit voor het welzijn van allen.

Dus, grijpt naar de pen en laat mij uw opmerkingen kennen.

Op deze manier zullen we groote, heel groote vrienden worden !

Kapitein DOMINGO.

De Schoonste Avonturen aan het Front

Nr 159.

BILL KOOPERHAAR.

I.

EEN AARDIGE GAST.

— Ha ! Verduivelde Kooperhaar ! riep de officer-commanding uit. (1)

— Wat heeft hij nu weeral uitgevonden ? vroeg luitenant Warnot.

Deze had de bizondere eer Bill Mac Wright — «Red Hair» of Cupperhat» genoemd — in zijn groep te tellen.

— Well ! Stel u voor, mijn goede Warnot, dat deze domme vogel het in zijn bol gekregen heeft de permissie te weigeren welke ik hem wou geven na zijn groote en sensationeele heldendaad.

— Wat een kerel !

De twee officieren begaven zich naar de vertrekbaan, vanwaar de Hurricanes, Spitfires, Kittyhawks en andere Aircobras hun vlucht namen.

Warnot, groot, welgebouwd, een schoone mensch van rond de dertig, geeselde zijn rechterbeen met een fijn zweepje. Naast hem scheen den commander Croft een klein manneken zonder voorkomen, zooals een voddendrager, gekamd als met een vork en stijf in zijn stappen. Plotseling verscheen een groote baas, grommend zooals een zeehond... Een ware zeewolf op het dek bij slecht weder.

— Donder en bliksem ! gromde de commander met zijn heesche stem.

Croft leed aan een chronische luchtpijpontsteking.

— Daar is onze vogel, officer commanding !

— 't Schijnt me zoo !

— Hé, Wright ! Waar loopt ge op zulken draf naartoe ?

(1) Kommandant van een luchtbasis.

Alle rechten van reproductie, adaptie, vertaling, tooneel- of filmbewerking voorbehouden.

— Hebt ge buikpijn sergeant ?

De sergeant stopte op twee meter, zooals een auto met versleten remmen.

Hij schoof een weinig verder en draaide zich om :

— Good night, commander !

Dit moesten de woorden zijn die van sergeant Wright's lippen vielen ; werkelijk waren er maar enkele die den zin konden snappen.. Wright verbrijzelde alle letteren tusschen zijn tanden, zooals vele van zijn medeburgers uit Massachusset (een der Amerikaansche Staten). Want Wright Kooperhaar was een Amerikaan. Was hij nu in de RAF, dit was toevallig.

— Daar scheelt iets ! sprak commander Croft aarzelend.

— Ja... neen... heu... 't is te zeggen... 't is moeilijk...

— Sergeant Wright, ge verwondert me! sprak luit. Warnot glimlachend. Ja... ge verbaast me. Tot hiertoe waren we gewoon aan meer openhartigheid. Gaat ge nu beginnen te aarzelen zooals een kind dat gesnapt werd met den vinger in de jampot ?

— Houd op met al dien onzin ! barstte Kooperhaar uit. Ge hebt gelijk, luitenant, het is mijn gewoonte niet, iets te verstoppen. Ge moogt het weten, ik ging Freddy Bylieve's toestel saboteeren.

De woorden vloeien er uit als een stroom. Nu stond Red Hair daar met den mond vol tanden. Hij wachtte. Eerst hadden de twee officieren elkander bekeken en dan, bijna op hetzelfde oogenblik, hadden ze Wright aangezien.

— Als ik saboteeren zeg, is dat een groot woord ! voegde Bill erbij.

— Ik hoop het wel ! sprak de commandant een weinig ongerust.

— Gelukkiglijk ! zei de luitenant, zijn rechterbeen nog eens martelend.

— Ik weet dat ge me slecht aanziet, en dat ge reeds aan mijn verdiende straf denkt. Sta me toe u alles uit te leggen en dan zal 't U klaarder worden.

— We luisteren, sergeant ! zei de commandant op bevelenden toon.

— Well, Freddy moet vanavond vliegen met de Maneschijngroep. Maar, hij is ook bij de mannen die met verlof gaan. Freddy heeft me gezegd dat hij een aardig voorgevoel heeft. Na het eten is hij in slaap gevallen en heeft gedroomd. Hij zag zich met zijn toestel op den grond storten, en dit deed hem ontwaken. Hij beefde wanneer hij aan zoo een vreeselijk ding : den dood, dacht. Dit verkoelde zijn bloed. Fred is geen pop, en ook geen bangerik, integendeel. Maar bij het indenken dat hij zijn dochtertje niet zou kunnen zien, beeft hij zooals een blad in den herfst.

— Maar het was toch maar een droom, gromde Croft rogweg.

Aan Bill's verhaal denkend, wist hij reeds waar Kooperhaar heen wou.

— En een droom na een maaltijd ! voegde Warnot erbij. Iedereen weet goed dat zulke droomen niets te maken hebben met voorspeelingen...

— 't Zij zoo, antwoordde Red Hair, plotseling aan Freddy denkend.

Hij ging verder :

— Twee uur later, kwam Freddy achter blok III te voorschijn. Daar stapte hij onder een ladder. Het was te laat wanneer hij het zag !

— Ah ! Ah ! Ah ! Bill ! lachte Warnot. Ge denkt ons zeker iets wijs te maken. We kennen uw toeren, vent En, het schoonste van al, ge hebt ons weeral beet gehad...

— Maar, antwoordde Bill mistevreden omdat men hem niet wou gelooven, ik heb niets uitgevonden. Ik sprak de waarheid...

— Jezus-Christus ! riep commandant Croft uit, waar gaan we heen indien onze piloten aan hun droomen beginnen te gelooven en bijgeloovig worden!

— Gelooft gij aan geen droomen, mijn commandant ? vroeg Bill.

— Euh... 't Is te zeggen... Ik geloof dat zekere omstandigheden de menschen in een onaangenamen toestand brengen.

— Hewel, ik niet ! zei luitenant Warnot op den toon van een mensch, die aan niets gelooft. Ik heb geen kindermeidenziel !

Plotseling van toon veranderend, ging hij verder :

— Waar wilt ge eigenlijk naartoe, Wright ?

— Ik wou Freddy's Hurri maar lichtjes saboteeren. Natuurlijk, zou ik me toevallig daar bevonden hebben, wanneer Freddy in de onmogelijkheid zou geweest zijn op te stijgen. Dan zou ik me spontaan voorgesteld hebben... En de zaak zou in orde geweest zijn.

— Prachtig ! Dat zijn wel Wright's toeren ! riep Warnot uit.

Hij klopte vriendelijk op den schouder van den sergeant.

— Dat is mijn meening niet ! sprak commandant Croft. Sergeant Wright, ge zijt een slechten menschenkenner. Door het feit dat uw vriend bijgeloovig is, zou hij dit slecht kunnen opnemen.

Merkelijk had men de vraagteekens uit de vier andere mansoogen zien storten. De «boos» verbaasde hen.

— By Jove ! Ge hebt niet eens aan de gevolgen van deze toevalligheid gedacht. Het zou genoeg zijn om hem een hartstopping te bezorgen. Dit zou heel wat anders geweest zijn !

— 't Is waar, zei Bill, ge hebt gelijk, mijn commandant. Ik ging een domheid begaan.

— Het doet me genoegen u dit te hooren zeggen, Wright. Dikwijls ben ik fier over u geweest. Vandaag ben ik tevreden u een handje toe te steken in deze moeilijke zaak. Ik zal Bylieve helpen.

— Ge zijt een flinken man, mijn commandant !

— Laat me doen. Haal Bylieve en zeg hem dat ik hem wensch te spreken in mijn bureel.

— Tot uw orders, mijn commandant.

Bill stapte naar de kantien en ging Freddy verwittigen...

Zoo kwam het dat denzelfden avond te 0 uur 10, sergeant Bill Mac Wright met den Maneschijngroep opsteeg in de plaats van korporaal Freddy Bylieve, in de basis gebleven voor dienstreden.

II.

EEN MERKWAARDIGE DAAD.

Aan boord van Bylieve's Hurri had Kooperhaar in de formatie plaats gevonden. De piloten hadden als doel, vijandelijke troepenverzamelingen te beschieten in Tunezië. Een half uur na het vertrek bevonden ze zich tusschen de gekruiste stralen van vijandelijke zoeklichten.

— Eindelijk ! zuchtte Bill. Het plezier begint. 't Scheen me nog al lang ! Ha ! Ik zou een slechten lijnpiloot in 't burgerleven worden. Voor mij is het vliegen een voortdurende worsteling. Men krijgt en deelt slagen uit op het zelfde rhythme !

De witte zoeklichten waren voor Bill iets in den aard van kittelingen onder jonge ventjes. Kittelingen die gewoonlijk het voorspel zijn van vechtpar-

tijen, min of meer vriendelijk en «fair». Lang moest hij op het vuur van vijandelijke kanonnen niet wachten. Bill had den indruk dat hij hoog boven een veelkleurigen bloementuil vloog. De Messerschmitts 109 en 110 kwamen te voorschijn. Van dit oogenblik af begon het opwindend te worden. Plotseling, zonder het te hebben gemerkt, hoorde Bill 'n rakketak tegen zijn toestel.

— Domme ! Een mof heeft het op mij gemunt ! Maar, waar zit hij toch? Jezus-Christus !

Het antwoord duurde niet lang. Een kleine verandering in de richting van de zoekers, deed aan Bill een schoonen stalen vogel waarnemen, welke door zijn glanzende neusgaten vuur spuwde...

— O-K ! zegde Bill. Daar is hij ! Kom af, kerel !

Kooperhaar liet zich op den zijkant hangen, schoot eensklaps pijlrecht omhoog en, in vollen gang, vloog hij naar zijn tegenstrever. Op hetzelfde oogenblik duwde hij op een knop en zijn automatische schietgeweren, tusschen de schroef gericht, deelden kogeltjes uit...

— Verduiveld! Ge zijt een goede baas ! riep hij vroolijk tot zijn toestel.

Honderd meter verder had de Mof geduikeld. Een lange dampstraal kwam uit zijn motor en mengde zijn krullen in de duisternis.

— De volgende van deze heeren ! riep Red Hair, in form gesteld door deze gemakkelijke overwinning.

En... de volgende stelde zich voor. Feitelijk was het een koppel.

Twee snelle jagers van de «As» kwamen recht op Bill's Hurri af...

— Domme ! gromde Bill, ze doen me veel eer aan ! Daar komen ze met hun tweeën naar de begrafenis van hun vriend !

Kooperhaar beet op zijn tanden en loste zijn klinkende noten. Het was een schoone muziek, aangenaam aan de ooren van den piloot. De kleurige stralen van de lichtgevende kogels vormden een toonrijke verzameling, heel aangenaam te bekijken voor wie van deze dingen liefhebber is. Maar Bill had niets poëtisch, integendeel ! Hij was het zwakke punt van den Mof aan 't zoeken, maar vermeed nochtans de vuurlijn van zijn tegenstrevers. Wat in den hemel een reuzenwerk is. Maar de vlugge Hurricanes bekeken de taaie tegenstanders welke onverbiddellijk hun onuitputtelijke lading ledigden. Een goede hagelstroom in de buik van den Mof deed zijn fiere toeren staken. De andere oordeelde het voorzichtiger den terugweg te nemen. Bill vond het spijtig. Deze Yank was slechts tevreden in moeilijke vechtpartijen.

Op misroegden toon zegde hij :

— Uitslag van den wedstrijd : Overwinnig door knock-out! Derde match: overwinning door opgave !

Hij daalde naar een nieuw tooneel af, waar twee Hurri's in gevecht waren met vijf «As» toestellen. Dit was zijn verlies... Wanneer hij zich hulpvaardig aanbood voor zijne in nood verkeerende makkers, verraste hem een ontploffing. Alsof men hem een klinkenden kaakslag toediende. Hij viel met het hoofd op z'n apparaat.

— The devils ! grommelde hij, wat is me dat !

«Dat» was de ontploffing van een obus juist onder hem. Bill's toestel viel naar beneden. Het duurde enkele oogenblikken voor de piloot wist wat hem eigenlijk overkomen was. Doch anderen maakten van deze pause gebruik. Eensklaps bevond hij zich in volle klaarte, veel sterker dan de voorgaande. Hij begreep zeer goed dat hij de gewenschte prooi was voor vele in de duisternis verscholen Moffen. De volgende voorvallen gaven hem aanstonds ge

lijk. Een jager ging pijlsnel onder hem door en maakte van zijn rechterzijde een zeefje...

— All the devils ! riep Bill uit.

Hij had den tijd niet gehad zijn mond te sluiten of de afschuwelijke vogel kwam terug te voorschijn en herbegon zijn spelletje langs den rechterkant. Onze Kooperhaar werd den adem afgesneden. Dan volgden de kleine roode en goudachtige vlammetjes. Enkele seconden later kwam er een groote vlam uit de Hurricane. Ze streelde met haar riekende benzine-adem het verstomd aangezicht van onzen piloot.

— Mijn oud beest, zei Bill tot zijn apparaat, het is het oogenblik om afscheid te nemen. Het is mijn fout niet, dit zoo spoedig te moeten doen. In mijn geval is de beleefdheid uitgesloten.

Bill sprong... Het was tijd ! De blazende wind hielp de vlammen en, weldra had het heele vliegtuig vlam gevat. Het stortte naar beneden.

In de lucht hangend, sprak Bill :

— Ziehier de geschikte plaats om te dichten !

Er was wel wat ironie in zijn stem.

— De groote geleerden hebben gelijk wanneer ze zeggen dat men een groote ruimte noodig heeft om er over de moeilijke problemen van het leven na te denken. Nochtans zou ik durven wedden dat er geen enkel onder hen de ondervinding gehad heeft, welke ik nu heb !

De horizont was ruim, een weinig duister, dit is waar. De lucht was zuiver en de wind frisch. Maar wat wachtte Bill bij de landing ? De vijand ? Het zand ? Een kogel in het lijf ?

Er niet aan denken was best. En hij hernam zijn monoloog.

— Freddy zou 't zelfde gedaan hebben. Zijn «kist» heeft het mij gelapt dus... Ha ! Ik heb goed gedaan hem niet te laten vertrekken. Nu heeft hij kans in verlof te gaan... Voor mij is dit zoo erg niet. Ik zou toch nooit naar Kanada kunnen gaan... En ook, ik heb geen vrouw, geen kinderen, geen ouders... Er zijn toch menschen die geluk hebben, wees te zijn ! Dit is aan allen niet gegeven !

Bill zweeg. Onder hem werd de duisternis lichter ; men kon reeds enkele zwarte puntjes waarnemen.

— Finita la comedia ! zegde Bill tot de sterren.

Deze jonge gast had al hier en daar rondgezworven. Zoo kende hij allerlei vreemde uitdrukkingen. Hij wist somtijds de juiste beteekenis niet, dit belette echter niets. Het verheugde hem in zulke omstandigheden zichzelf te kunnen opbeuren.

III.

NAAR DEN LIJDENSWEG.

De landing was een weinig brutaal. Bill kwam op een keiachtigen grond terecht ; hier en daar «camel-thorn» (1) Zijn achtervlak had er niet tevreden over geweest.

— All the devils in the hell ! sprak hij, zich oprichtend en zich 'n weinig afschuddend.

---

(1) Een soort stekende struiken.

Een luchtverplaatsing wierp hem nogmaals op den grond. Deze maal was het zijn rechter schouder die er het ergste aan toe was.

— Hemel en aarde ! riep hij uit. Ik had nooit kunnen denken dat het zoo kon afloopen. En, bovenal, is het nog goed dat ge er zijt. Zonder u zou ik reeds den weg van mijn anderen makker gevolgd hebben, naar het paradijs waar men rijstpap eet met een gouden lepel ! Maar dit is nog zoo zeker niet. In mijn familie, na alles wat ik reeds vernomen heb, waren we geen heiligen! En ik ben er zeker ook geen !

Al prevelend plooide Bill zijn zijden valscherm op. Wanneer dit gedaan was, krabde hij in zijn roode haren, veel harder dan van gewoonte.

— Nu, mijn jongen, zult ge u moeten van plan trekken, en dit schijnt me niet heel gemakkelijk !

Om zich 'n beetje meer moed in te geven, nam Bill een stukje chocolade.

— Er moet een oplossing gevonden worden, en deze zal niet uit de lucht vallen... dacht hij.

Eerst en vooral raadpleegde hij zijn compas.

IV.
DE LIJDENSWEG.

In den mooien Afrikaanschen dageraad, die den hemel kleurt met zijn schitterende veelvoudige tonen, voor zonsopgang, voelde Bill zich erg verlaten. Hij was niet bang voor de toekomst ; zijn alléénzijn deed hem treuren. Hij vertelde tot zichzelf allerlei aangename dingen, die hem zouden kunnen opbeuren, maar het was nutteloos. Hij was teleurgesteld en kwaad op zijn eigen. En dit kwam omdat hij zich nu niet nuttig meer zou kunnen maken. Hij volgde nochtans zijn weg naar de opgaande blinkende zon, met in z'n hart de hoop, spoedig een doel te bereiken. Het doel zou misschien niet heel aangenaam zijn. Dat kon hem niet doen terugdeinzen. Het zou zoowel een Engelsche, een Italiaansche of Duitsche post kunnen zijn, dat zou hij wel zien. Hij wilde menschen zien : dat was het bijzonderste, het andere was slechts bijzaak. Rond den middag, terwijl de zon haar warmste stralen uitzond, rustte Bill een weinig op een zandachtig plekje. Hij nam een reep van zijn reserve chocolade, begon er aan te zuigen, en dacht aan zijn lot... 't Koste hem méér moeite dit stukje chocolade op te eten dan in den morgend.

— Domme ! gromde Bill. Nu krijg ik ook al dorst, dit gaat prettig worden! Als ik ooit in mijn leven 't geluk heb aan de regeling van de wereld mede te helpen, zal mijn eerste voorstel zeker zijn, drankhuisjes op te richten in de verst afgelegen streken van Afrika...

— Domkop ! zou Warnot zeggen. Ge zult vooreerst nooit iets te zeggen hebben in de organisatie van de wereld. En, na den oorlog zal dit niet meer noodig zijn. Dan zullen de piloten niet meer afgeschoten worden boven Tunezië of de woestijn !

Erg afgemat, stond Bill op. Hij had reeds enkele malen z'n vochtige tong over zijn droge lippen laten schuiven om deze 'n weinig te ververschen. Hij had het gevoel dat z'n tong meer plaats nam in zijn mond dan van gewoonte. Tot zichzelf sprekend :

— Er zijn twee soorten oplossingen. Ofwel is mijn mond kleiner geworden, en ben ik een abnormale ; of anders is mijn tong gezwollen, en ben ik een arme sukkel met grooten dorst.

Terwijl de zon naar het Oosten daalde, werden de stappen van Bill moeilijker.

— Ik heb moed te koop ! wou hij vroolijk uitroepen.

Maar, een weinig later kreeg hij er genoeg van te monologen, het was een nuttelooze geestkracht en verliezen van speeksel. Wanneer de schemering mooier nog dan de dageraad, zijn schitterend kleurige stralen uitstuurde, liet Bill zich langzaam op den grond glijden.

— Ik ben verloren ! zuchtte hij stil. Ja... verloren !

En hij sliep in... De frissche Afrikaansche nacht deed hem ontwaken. Hij richtte zich op ; zijn tanden klapperden...

— Ouden domkop ! verweet hij zichzelf... Vooruit ! Naar de vrijheid, het gevangenschap of... brrr... ik kan het niet zeggen ! Het zal mijn dikke tong zijn die me belet dit uit te spreken. Ik ben dom, verbeterde hij plotseling. Men sterft niet als men wil !...

Klein, dorstig, moe, onrustig, versleten ding, ging hij steeds langzamer voort. Zijn voeten gloeiden in z'n schoenen, misschien bloedden ze wel ? Zijn lippen waren gekloofd van den dorst, en zijn dikke tong krabde onverdraaglijk tegen zijn mondgehemelte. Den ganschen nacht dwaalde hij, altijd naar het onwetende. En waar ging hij de verlossing, de gevangenschap of den dood vinden ?... Maar het menschelijk uithoudingsvermogen kent zijn grenzen... Bij den dageraad kon Bill niet meer vooruit. Zijn lippen bloedden en z'n veel dikkere tong zocht zich een weinig te verfrisschen. Zijn voeten waren erg gewond en in z'n hoofd hamerde het voortdurend, gelijk duizende klokken. Zijn wangen waren rood. Uit zijn oogen vloeide er een vuil nat, welke een fijne groef in zijn smerig aangezicht teekende, om zich eindelijk in den rossen baard, van vele dagen reeds, te verliezen. Red Hair liet zich vallen, zonder een woord te ieppen, een treurigen blik in 't ronde werpend. Vele uren sliep hij... Wanneer hij ontwaakte liep het zweet van gansch zijn lichaam, net of hij zou zich in water van 38° gebaden hebben. Alles scheen te rooken rondom hem : hemel en aarde. Hij dacht :

— Wel, mijn arme Bill, dat Betsy (1) je nu moest zien, ze zou je niet schoon vinden. Ik weet niet hoe je er uitziet, maar je moet niet erg aantrekkelijk zijn. Zou je toch geen anderen snuit kunnen opzetten om voor St-Pieter te verschijnen ? Wanneer de hemelbewaker zoo een spook zal zien, zal hij voorzeker de deur voor je neus dichtslaan ! Nooit zal men zoo een schepsel in het paradijs verduren !

Hij beproefde eens te glimlachen. Het was hem slechts mogelijk een weinig z'n gezicht te vertrekken — dit scheen hem een beleediging in z'n droefheid. En onder de brandende zon, zette de sergeant Bill Mac Wright van de RAF van de Woestijngroep, zijn lijdensweg voort... Het struikelend spook liep droomerig, op den bruinachtigen, gloeienden grond voort. Hij was een voorbeeld van menschelijke kracht en wil, te strijden tegen den dood, alvorens zich over te geven. Het was reeds zeer laat in den nacht, wanneer Kooperhaar zich nogmaals liet vallen met het aangezicht tegen den grond. Zijn mond. een weinig open, liet moeilijke ademhaling door en z'n lippen, op den grond plakkend, deden het zand een weinig opvliegen bij iedere uitademing. Maar er stond geschreven dat Bill Mac Wright niet zou sterven gelijk een dier op vreemden bodem. Er stond geschreven dat zijn

(1) Zijn Kanadeesche verloofde.

alleenzijn niet eeuwig zou duren, dat hij een ander mensch zou tegenkomen die met hem zijn leed zou deelen. In zijn sterke natuur had Bill zijn laatste krachten verzameld : ze waren niet meer zoo vlug, maar ze waren er toch. Ze leidden hem steeds verder en verder op den oneindig langen weg naar het onbekende doel van elk menschenleven... Den volgenden morgen zag Kooperhaar, die slechts door een spleet meer kon zien, een vijver, een blauwen grooten vijver. Rond deze uitstekende plaats bloeiden mooie bloemen, met heldere kleuren. De boomen, de meeste waren palmboomen, verspreidden een groote aantrekkelijke schaduw en, de schoonheid van het leven barstte uit al deze mooie dingen. Verstomd door dit visioen, sprong Kooperhaar recht, bonsde terug, stond weer op en sukkelde eindelijk tot aan een plekje gras gemengd met zand, welke door zijn vingers gleed.

— Water ! Water ! riep hij zooals een bezetene.

Hij bracht het zand aan zijn lippen, dan krabde hij op den grond, zooals een wanhopig kind. Aan zijn half gesloten oogen parelde een traan... brandend gelijk vuur. Hij bleef lang liggen. Hij zal nooit weten hoe lang... Wanneer hij bijkwam, lag hij uitgestrekt in een hut, die rook naar vochtig stroo, mest en tabak. Naast hem, een Afrikaansch herder, met kransbaard, een bruine tint, en mooie witte tanden. In zijn Afrikaansch dialekt hield de herder hem een aardige toespraak, waar onze Kooperhaar geen woord van begreep. Voor wie niets afweet van de Afrikaansche gewoonten, was het aardig zoo'n lang gesprek te moeten aanhooren. Maar Bill vond het plezierig dien man, in zijn taal, in te lichten, dat dit gesprek nutteloos en onverstaanbaar voor hem was. Alles kwam op zijn tijd... Eerst kwamen tassen melk, kaas en andere eetwaren. Dit regime duurde tien dagen. Tien dagen gingen zoo aangenaam en vlug voorbij voor de twee mannen die met gebaren elkander trachtten te verstaan. Wat misschien het beste van al is, om den strijd tusschen de menschen te vermijden. Is, volgens Esope (1) «de tong het beste en slechtste ding niet» ? De herder was de zorgvuldigheid in persoon. Hij verzorgde Bill met zooveel liefde als zijn dieren. Dit is geen paradox. Voor een echte Afrikaan is het een bewijs van aanhechting. Wanneer de man Bill voldoende genezen vond, bracht hij hem op een minder afgelegen weg, en hield hem een toespraak met de armen. Hij deed bewegingen alsof hij een auto bestuurde, wees hem het Zuiden en zegde eindelijk :

— Yes !

— O-K ! riep Bill hem verheugd toe, ge spreekt van Engelsche wagens die somtijds op deze verlaten banen doorkomen.

De andere verstond dit waarschijnlijk, want hij glimlachte.

En het geluk was met Bill...

V. — GERED !

In den avond zag Bill stof opstijgen in de verte. Hij stapte er op af. Wanneer er een kleine afstand tusschen hem en de beweging was, maakte hij groote gebaren met de armen in de lucht. De wagen stopte... Het was een Bedford voor het Afrikaansch leger.

---

(1) Aisopos, Grieksche fabeldichter uit de VIe eeuw. La Fontaine bewerkte vele fabels van Esopos.

— Goeden avond, vrienden ! zegde Bill overgelukkig zijn eigen taal te mogen spreken, en nog wel tegen landgenooten.

— Good night ! antwoordden de twee andere mannen.

— Mag ik instappen ?

— Yes ! Waar wilt ge heen ?

— Ik begeleid u naar uwen post, vandaar zal ik den mijnen vervoegen, de basis der Westersche Woestijnjagers.

— Stap maar van achter in !

Van achter in den wagen vond Bill nog vier mannen.

— Good night, vrienden ! riep hij. Mijn naam is Bill Mac Wright. Ik ben sergeant van de RAF Westersche Woestijngroep. Ik heb een kleine wandeling gemaakt in de woestijn van Tunezië, en heb tien dagen doorgebracht in een rustplaats voor verlaten piloten !

Deze vroolijke woorden stelden de anderen gerust.

— Wij zijn van den Long Desert Range Groep. (1)

— Prettig, zegde Bill. Ik heb dikwijls over uw groep hooren spreken. Deze maal zie ik u in eigen persoon. Nu ga ik voor mijn geld hebben !... Come on... vertel...

En, heel den nacht, vertelden ze aan elkaar hun avonturen terwijl ze vele sigaretten rookten. Bill had er bijna den smaak van vergeten. De eerste deed hem vreeselijk hoesten en zelfs weenen. Zijn mond, lippen en oogen waren het niet meer gewoon. Des anderendaags kwamen zij aan den post van den groep aan, waar Bill zich 'n weinig uitrustte en dan per auto vertrok naar zijn basis. Wanneer Bill, voor de wacht, uit den auto stapte, trok de soldaat zijn oogen verstomd open. Kooperhaar kon de verbazing op het aangezicht van den man lezen, en riep uit :

— Het is geen missing, m'n beste Kilbey. Het is wel Red Hair die terug komt na een kleine ontsnapping !

— Oh ! sergeant... Wij allen meenden u dood !

— Stel je voor dat ik juist hetzelfde gedacht had, maar ze wilden van mij hierboven niet. Er is te groote toeloop aan de deuren van het paradijs, voor 't oogenblik. Dezen, welke geen haast hebben, moeten maar wat wachten om te sterven. Het schijnt dat ze ons een doodenkaartje zullen geven, zooals de burgers een kleederkaart gekregen hebben.

En, den verbaasden makker verlatend, stapte Bill den «room» van den officer-commanding binnen.

— Bill ! Verduivelde Kooperhaar ! riep commandant Croft verblijdt uit. Waar komt ge vandaan, roode duivel ?

— Van de voorkamer der Vulkaansmede (de hel), mijn commandant !

— 't Kan ook niet anders. Ik heb totnogtoe altijd geweigerd u op de lijst van de verdwenen piloten te schrijven. Ik hoopte in uw gelukster !

— U had gelijk, m'n commandant.

— M'n beste Wright, zoo een terugkomst moet met whisky gevierd worden, niet waar ?...

— Dat geloof ik ! Ik heb een grooten achterstel van soldij. Daarvan zal ongetwijfeld een groot deel zijn voor de kantinekas !

Van mond tot mond ging het groote nieuws van Cupperhat's terugkomst voort. Van alle kanten kwamen er toegeloopen om den teruggekomene te

---

(1) Heel bekende groep voor lange verkenningstochten in de woestijn.

zien. Een ware verzameling voor de deur, wanneer Kooperhaar uit de «Commanderroom» kwam om zich naar de mess te begeven. Na door alle soldaten geluk gewenscht te zijn geworden, moest Bill z'n avonturen vertellen. Voor de eerste maal was er een totaal stilzwijgen, in een plaats waar lawaai van gewoonte thuis was. Zelfs de plezierigste moppen van Bill deden ze maar glimlachen. De luisteraars wilden geen enkel woord van den Yank z'n verhaal missen. Wanneer Bill het voornaamste van zijn lotgevallen verteld had, zegde luitenant Warnot :

— Ik vraag me af, m'n oude Kooperhaar, hoe ge nog den moed vindt te schertsen gedurende een verhaal als het uwe !

— Een eenvoudige plezierige opvatting, mijn luitenant !...

Dan was het Kapitein Browley's beurt :

— M'n beste Wright, zegde de kapitein met vaste stem, ik ben verheugd u onder de mannen van den «Last home club» (1) te tellen. En ik ben fier u het onderscheidingsteeken van onze club te mogen geven.

Op de borst van Kooperhaar, erg ontroerd door deze plechtigheid waarvan hij de held was, spelde kapitein Browley het eereteeken : een zilveren schoen met vleugels aan den hiel. Dan omhelsde hij Red Hair, die van vreugde weende. Door Browley omhelsd worden is geen eenvoudige eer. Achter dezen aristokratischen heer, verborgen zich de grootste feiten van het luchtleger in de woestijn. Hij had reeds voor zijn deel 25 vijandelijke toestellen afgeschoten, vier keeren was hij reeds terecht gekomen uit vijandelijken bodem en twee keeren was hij ontvlucht uit een Duitsch kamp.

— Nu, Wright, zei commandant Croft, gaat ge, willen of niet, in verlof !

— Ik kom nog maar juist uit verlof terug, m'n commandant.

— Niets te doen ! Van dezen avond af zijt ge met verlof...

— O-K ! m'n commandant. Sedert enkele dagen heb ik punten terug te geven aan de heeren van hierover. Ik zal deze zaak gedurende mijn verlofdagen oplossen.

Bill had dit zoo eenvoudig gezegd, dat de luisteraars hem verbaasd aanstaarden. Eerst en vooral had men Kooperhaar's voorstel voor een gekheid gehouden, dan, wist men niet hoe hij het zou klaar spelen.

Commandant Croft vroeg den eersten uitleg :

— Een regeling, wat wil dat zeggen ?

— Het is heel eenvoudig, antwoordde Red Hair, glimlachend. Vanaf m'n klein reisje verlang ik enkele Moffen het hoofd te breken. Eenvoudige manier om hen m'n moeilijkheden betaald te zetten. En, in de lucht, zijn de gelegenheden niet zoo talrijk. En ook, men ziet er te moeilijk zijn tegenstanders : alles gaat er te vlug. Ik zou veel geven om het snoetje van dezen te zien, welke ik naar de andere wereld zou sturen. Daarom blijft er mij een gelegenheid : vechten op den grond.

— Wa ? riep luitenant Warnot uit, ge gaat u aan een nieuw gevaar bloot stellen.

— Daar is geen sprake van, m'n luitenant. Ik houd te veel van het vliegen om er mij van te scheiden. Neen, mijn plan is eenvoudiger. Ik vraag slechts, mijn verlof in een infanterie-korps te mogen doorbrengen, en deel te nemen aan de gevechten gedurende enkele dagen. Slechts om me een gedacht te geven hoe het er aan het front uitziet.

---

(1) Club van de «laat thuis gekomen» piloten.

— Maar ge zijt gek, Wright... zei Croft, verrast maar vermaakt.

— Het is zoo, commandant. Ik ben misschien niet goed in 't hoofd, maar ik geloof dat het niet zoo erg is, dat ge het zoudt kunnen bemerken. Denkt ge dat m'n plan onmogelijk te verwezenlijken is ?

— Heu... 't Is te zien... Het is mogelijk, natuurlijk, maar ge moet eerst de toelating van uwen chef vragen en krijgen !

— 't Is te zeggen de uwe ?

— Ja...

— En ?

— Ik vraag me af of ik moet toestemmen.

— Ge zoudt me erg teleurstellen.

— Ik sta het toe, Wright, maar denk er aan dat ik je niet gaarne zou verliezen.

— Ge moogt gerust zijn, m'n commandant. Ik heb een tooverstokje in den zak !

— Is dit genoeg ?

— Het bewijs is dat ik nog leef...

— Well ! Ziehier wat ik je voorstel. Ik maak je een order voor het front. Ik geef je ook een brief voor den chef van de brigade welke ge daar zult zien. Schik het om het beste met den officier. Wanneer hij u aanneemt, zooveel te beter. Weigert hij, moet ge maar uw plan trekken. Maar ik druk er stellig op dat ge na uw verlof onze basis komt vervoegen, en dit in welken toestand ge u ook moogt bevinden !

— Ik aanvaard met beide handen, mijn commandant. Moest ik me verstoppen in een «lager», dan zou ik nog al doen, om op 0 uur, den laatsten dag van mijn verlof, tegenwoordig te zijn.

— Verduivelden Bill toch ! Ge moogt gerust zijn, dat uw beeld en uwe woorden me niet zullen verlaten.

— Het is heel lief van u, mijn commandant, maar ik zou liever deze woorden in het mondje van Betsy willen hooren.

VI.

EEN AARDIG VERLOF.

Voorzien van z'n verlof-bewijs en de vele gelukwenschen van zijn vrienden, zette Bill zich op weg naar zijn aardig verlof. Daar het onmogelijk was, er te voet heen te gaan, kreeg hij de toelating met een Jeep te vertrekken. Wel te verstaan, had hij een ontvangstbewijs moeten teekenen op hetwelke er duidelijk geschreven stond dat Bill verantwoordelijk voor het rijtuig was, en dat dit laatste in goeden staat moest teruggebracht worden.

Op den tweeden avond van zijn reis, kwam Kooperhaar aan de voorposten van het Zwarte Leger, 51e divisie, aan. Deze beroemde «guard» deed veel van zich spreken in de woestijn. We zullen later enkele van hun groote heldendaden vertellen. Fier gelijk een Artaban, maar zenuwachtig, door het hooren der brommende kanonnen, kwam Bill in de wacht toe.

— Good night, old fellow ! Ik zou den grooten baas willen spreken als het eenigszins mogelijk is ?

— Heu... Ja... hebt ge een opdracht ?

— Ja, een vertrouwelijke.

— Goed, ik ga er u laten heen begeleiden.

De wacht riep een andere soldaat :

— Fred ! Breng den sergeant bij Commandant Firley...

— All right !

De commandant nam zijn thee in gezelschap van vele andere officieren in de mess. Hij gromde een weinig wanneer hij vernam dat een sergeant er was met een vertrouwelijke opdracht voor hem.

— The devils ! Dat is heel waarschijnlijk een of ander slecht nieuws ! Wanneer zullen ze er aan denken ons een weinig met rust te laten ? Er is zelfs geen middel meer z'n thee te drinken zonder gestoord te worden !...

— Wat verlangt ge ? vroeg de commandant op bijtenden toon.

— Ziehier... zei Bill, den brief van Croft overreikend.

Wanneer Firley de boodschap gelezen had, stond de verbazing op zijn gezicht te lezen. Hij keek Bill aan en zegde :

— Ik geloof dat ge een aardige kerel zijt. Ah ! Nu twijfel ik er niet meer aan dat alle zotten in de RAF afspraak gegeven hebben !

— Besten dank in naam van de RAF, mijn commandant.

— Eerst en vooral, wie zijt ge nu eindelijk en waar komt ge vandaan ?

— Mijn naam is Bill Mac Wright. Ik ben een Amerikaan, vrijwilliger in het Canadeesche leger. Ik ben rond de 20 en maak deel uit van den West-Woestijngroep. Wanneer u er aan houdt, zou ik u ook mijn gewicht en maat kunnen zeggen, mijn schoennummer, enz... Ik zou het nog vergeten, al de soldaten noemen me «Red Hair» of «Cupperhat». Ik zie er geen bezwaar in, indien u hetzelfde doet !

Firley lachte hartelijk wanneer hij hoorde hoe deze aardige vreemdeling zichzelf voorstelde.

— Mijn beste, ge zijt wel de eerste kerel, die zijn verlofdagen wil doorbrengen met vijanden te bekampen. Gewoonlijk vragen m'n mannen niets anders dan ver van de hel weg te blijven. Gij vraagt zelf er te mogen heen gaan. Maar toch versta ik u zeer goed. Bij de RAF weten ze niet wat werkelijk vechten is. Ge vliegt voortdurend tusschen hemel en aarde. Van tijd tot tijd stuurt ge enkele vuurvlagen in den neus van den vijand en dan zet ge uw wandeling voort !

Bill had heel gewillig op deze onbeschofte zinnen van den commandant willen antwoorden. Maar, hij zweeg en dacht aan de jaloerschheid onder leden van verschillende wapens...

— Allright, ging commandant Firley voort. Ge hebt wel aardige gedachten, maar dit komt ons nu goed van pas ! We leveren een grooten slag binnen de 48 uren. Maakt dit u niet bang ?

— Integendeel, het is met dit doel dat ik naar hier gekomen ben !

— O-K dan ! Ik ga u aan majoor Dunham voorstellen...

— Denkt u dat hij me zal aannemen ?

— Ge zijt een goeie ! Ze weigeren nooit kerels die zichzelf willen opofferen voor zoo 'n moeilijken aanval.

Onze Bill werd aan majoor Dunham voorgesteld, welke hem aanwees voor het peloton van luitenant Tastwell.

VII.

EEN MOEILIJKE SLAG.

Den morgend van den aanval, begeleidde Bill, handgranaten dragend, den groep van sergeant Katts. De vrienden van daarover, zooals Bill ze noemde, waren niet spaarzaam met vuur.

— By Jove ! riep Bill uit. Het regent hier kogels !

— Leg u neer, dommerik, gromde sergeant Katts ; ze gaan u een manneken kleiner maken !

— En als ik het goed vind de vijgen op mij te zien afkomen ! Het is toch voor mij, geloof ik. Voor ééns dat ik er kans toe heb !

Maar, als de machinegeweren den groep van Katts begonnen te besproeien, legde Bill zich heel natuurlijk op den grond.

— Gedaan met zottigheden uit te halen ! riep de sergeant tusschen het lawaai door.

— Het is wat het zijn moet ! antwoordde Bill.

Een snijdend gefluit, komend van den rechterkant, was het gewachte signaal voor den aanval.

— Aanvallen ! brulde de sergeant.

Allemaal gelijk richtten de soldaten zich op en sprongen. Het was een echte slachting... In vollen vloed begonnen de doodmachines te werken... Al schreeuwend, trokken de Engelschen door de vuur- en ijzergordijn. Maar het was voor hen zoo gemakkelijk niet als voor de Joden wanneer ze de Roode Zee overstoken, geholpen door Moze's staf ! Vele mannen lieten hun geweren vallen, openden de armen zooals vogels die hun groote vleugels uitslaan, en vielen dan met het aangezicht op den grond. Allen waren echter niet dood, doch de gewonden waren, over 't algemeen, er zeer erg aan toe. Hun gekerm was door het overgroote rumoer en lawaai der kanonnen gedekt. Nochtans vond Bill nog den moed z'n uitdrukkingen uit te roepen :

— The devils ! Men is nog beter in de hel !...

Van den anderen kant bereidde de vijand zich voor tot een tegenaanval. Het werd zijn verlies... Wat een warboel ! Al deze menschen geleken op wilde duivels en — zeker die van den zwarten groep — huilden, schoten, slaagden, smeten granaten. Een uur bij Walpurgis ! (1) Wanhopig omdat hij slechts zijn handen had om zich te weren, vloog Bill naar een «macaroni» toe, sloeg hem neer — een goed gemeten swing — nam z'n machinegeweer en, gewapend met dit vijandelijk toestel, maaide hij in de Italiaansche rangen. Maar, achter den Italiaanschen groep, wachtten de soldaten van Rommel. Zij kwamen in actie wanneer ze hun vrienden zagen verflauwen. Het gevecht werd nochtans niet onderbroken, het werd slechts nog ruwer : nog meer soldaten vielen. De mannen van het Afrika-korps, dit moeten we bekennen, streden hardnekkiger dan de «macaroni's». Bill geraakte in 't gevecht naast een mageren duivel die streed en huilde gelijk een gewond dier. Eensklaps, wanneer hij vooruit getrokken was, draaide Bill zich om en zag geen makkers met platten helm meer...

— All the devils in the hel ! riep Bill.

---

(1) Feestnacht der heksen van 30 April op 1 Mei.

— Wat is er ?... vroeg de soldaat naast hem.

— We zijn afgezonderd !

— We zullen afwachten...

De twee mannen kwamen dichterbij, verdoken onder stekend struikgewas, spuwden van alle kanten hun kogels uit. Wanneer het uitgenomen druk werd, strekten de twee mannen zich uit op den grond om de vijandelijke kogels vrijen weg te laten.. Bill kon zich nochtans niet laten teleurstellen.

— Ik wil wedden dat druppels ons niet zouden kunnen raken indien het moest regenen ! Het is sterker dan een regenscherm wat ze ons nu zenden, maar ze moeten aan de oogen lijden ! Ze schieten veel te hoog !

— Zooveel te beter, antwoordde de lange vent.

— Het is dank aan mijn tooverstokje !

— Loop naar de maan met uw fetisch !

Rond den avond verminderde het schieten.

— Ze hebben er genoeg van... zegde Bill.

— Wacht nog maar wat, ze kunnen ons nog verrassen !

Op den buik gelegen, vermaakte Kooperhaar zich met zand door de vingers te laten glijden.

— Dit herinnert me een aangenaam avontuur ! zegde Bill.

— Ah !

— Ja !

En in enkele woorden vertelde Bill z'n zwerftocht in de woestijn en z'n terugkeer...

— Ik geloof dat we mogen voortkruipen, zegde «dubbele meter».

Eerst kruipend, dan op de knieën en eindelijk opstaand, trokken de twee verloren zonen naar hun lijn terug.

— Ah ! Daar zijn ze ! riep sergeant Katts. Ik wanhoopte reeds !...

— Zijn er veel afwezigen ? vroeg «dubbele meter».

— Acht en twintig, en twaalf gewonden, zegde Katts met treurigheid in de stem.

— Die leelijke beesten ! riep Bill uit.

— Dat is oorlog... antwoordde «dubbele meter» flauw.

Wright ging met Katts naar de kantien, waar een smakelijke maaltijd op de in slag geweest zijnde soldaten te wachten stond.

Commandant Firley kwam nader :

— Mijn vriend, ik heb over uw gedrag aan het front gehoord. Sta me toe u te zeggen dat het onverbeterlijk was.

— Ik heb eenvoudig weg, aan majoor Dunham willen toonen dat de soldaten van de RAF ook kunnen moorden, niettegenstaande hun gemakkelijk werkje in de lucht.

— Majoor Dunham is een groot oorlogsman, sergeant. Wanneer hij u dit reeds zegde, is het omdat hij zulk een schertsend karakter heeft. Hij houdt niet van andere korpsen : de infanterie is het beste voor hem. De infanterie alléén maakt goede soldaten...

In de veldtent was het Kooperhaar niet moeilijk een stroozak te vinden, aangezien er vele soldaten op het slagveld gebleven waren. Den volgenden morgend, verzamelde Bill zijn pakken en maakte zich klaar om te vertrekken.

— Vertrekt ge, Wright ? vroeg Katts.

— Yes ! Ik wil wat anders zien...

— Aardige dag om aan sport te doen !

— Maar ik ben een aardige knaap, dus...

Bill ging zich aan den majoor «present» dragen.

— Gaat ge weg, sergeant ?

— Ja, mijn majoor !

— Gaat ge reeds terug naar uw basis ?

— Voor al 't goud van de wereld niet ! Ik heb gezworen het gevecht op vele manieren bij te wonen. Nu ga ik op zoek naar een groep gepantserde wagens, en als ze me willen...

— Wel, mijn vriend, ik zal u nooit vergeten, ge zijt een van de flinkste soldaten die ik ooit gekend heb !

— Wat een eer voor mij !

Majoor Dunham drukte Kooperhaar de hand en wenschte hem veel geluk.

En sergeant Bill Mac Wright, beschikbare piloot, schertser van den dag, ging op zoek naar nieuwe avonturen...

KAPITEIN DOMINGO.

Lees toekomende week in de Schoonste Avonturen uit het Verleden, Nr 160

HET RAADSEL VAN DEN EENOOGIGE.

Een hartstochtelijke en boeiende zaak, zich in het oude Parijs afspelend. Een fijne schermer, trouwe vrienden, gehuurde moordenaars en een mooie gravin. Een verhaal dat ge lezen moet !

OPGELET ! — Stuur uwe briefwisseling **uitsluitend** naar Kapitein DOMINGO — Uitgave BRACKE EN ZOON, ZELE.

BRIEVENBUS.

Aan al onze correspondenten vragen wij een beetje geduld. Zoodra de noodige maatregelen zullen getroffen zijn — dit zal eerlang gebeuren — antwoorden wij op al de ingestuurde brieven.

En nu, onzen Wedstrijd !!!
Duizend frank Prijzen !

56 WINNAARS !

EEN GEMAKKELIJKEN PRIJSKAMP VOOR IEDEREEN !

Zienier enkele belangrijke punten.

Over de prijzen : 1) 250 frank. 2) 100 frank. 3) 75 frank. Van 4 tot 7) elk 50 frank. Van 8 tot 11) elk 25 frank. Van 12 tot 21 elk 10 frank. Van 22 tot 56) elk 5 frank.

Vooruit, jongens en meisjes ! De pen in de hand ! Een kleine inspanning ! Uwe spaarpot moet gevoed worden !

VOORWAARDEN TOT DEELNAME AAN ONZEN PRIJSKAMP :

1) Snijdt het gedrukt bonnetje uit. Het bevindt zich onderaan van dit omslag. Voegt het bonnetje bij uw antwoord.

2) Ge moogt meer dan één antwoord opsturen, maar er moet altijd een bonnetje van deelname bij zijn.

Eerste vraag : OP WELKEN DATUM barstte de GROOTE AANVAL van MONTY op EL ALAMEIN LOS ?

Tweede vraag : HOEVEEL JUISTE ANTWOORDEN ZULLEN WE BEKOMEN ?

Wees scherpzinnig !

Op het omslag van uw antwoord, welke U naar Kapitein DOMINGO, Uitgave BRACKE en ZOON te ZELE, zult sturen. schrijft ge in den linkerhoek : «WEDSTRIJD Nr 1».

De einddatum voor het opsturen van de antwoorden is **25 April 1946.**

LET OP ! De poststempel telt alléén !

De beoordeelende jury is samengesteld uit de heeren Bracke, Kapitein Domingo en J. Smit, Deurwaarder te Zele.

Het besluit van de jury is zonder beroep.

We zullen de namen en adressen van de winnaars in ons boekje Nr 162 vermelden. De eerste drie winnaars worden per brief verwittigd, ten eindo hun de kans te geven hun foto op te sturen. Deze foto's zullen wo in Nr 166 publiceeren.

Deelnemingsbon

Wedstrijd Nr 1

S. A.

Het is nog alles niet !

Vanaf Nr 167 zullen we vier bons uitgeven voor het deelnemen aan den **Wedstrijd Nr 2,** welke met **500 fr.** prijzen zal begiftigd worden.

Maakt onzen prijskamp bekend aan al uwe vrienden !

Leve de Schoonste Avonturen!

Met m'n beste gelukwenschen!

Kapitein DOMINGO.